

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

II

Three nights later old Major died peacefully in his sleep. His body was buried at the foot of the orchard.

This was early in March. During the next three months there was much secret activity. Major's speech had given to the more intelligent animals on the farm a completely new outlook on life. They did not know when the Rebellion predicted by Major would take place, they had no reason for thinking that it would be within their own lifetime, but they saw clearly that it was their duty to prepare for it. The work of teaching and organising the others fell naturally upon the pigs, who were generally recognised as being the cleverest of the animals.

สามคืนต่อมา เฒ่าเมเจอร์นอนหลับแล้วสิ้นชีวิตลงอย่างสงบ ร่างถูกฝังไว้ที่ท้ายสวนผลไม้

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อต้นเดือนมีนาคม ในระหว่างเวลาสามเดือนต่อมาได้มีการดำเนินกิจกรรมลับๆ ขึ้น คำกล่าวของเมเจอร์ในคืนนั้นทำให้สัตว์กลุ่มฉลาดทั้งหลายเกิดมุมมองของชีวิตรูปแบบใหม่อย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่รู้หรือว่า เมื่อไรวันปฏิวัติตามคำทำนายของเมเจอร์จะมาถึง และแม้ไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าวันนั้นจะมาถึงภายในช่วงชีวิตของตน แต่พวกเขาก็ยอมรับอย่างชัดเจนว่าตนมีหน้าที่ที่จะต้องเตรียมพร้อมสำหรับวันนั้น การดำเนินงานการสอนและจัดระเบียบสัตว์อื่นๆ ตกแก่พวกหมูโดยปริยาย เพราะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าพวกเขาฉลาดที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย

Pre-eminent among the pigs were two young boars named Snowball and Napoleon, whom Mr. Jones was breeding up for sale. Napoleon was a large, rather fierce-looking Berkshire boar, the only Berkshire on the farm, not much of a talker, but with a reputation for getting his own way. Snowball was a more vivacious pig than Napoleon, quicker in speech and more inventive, but was not considered to have the same depth of character. All the other male pigs on the farm were porkers. The best known among them was a small fat pig named Squealer, with very round cheeks, twinkling eyes, nimble movements, and a shrill voice. He was a brilliant talker, and when he was arguing some difficult point he had a way of skipping from side to side and whisking his tail which was somehow very persuasive. The others said of Squealer that he could turn black into white.

ผู้ที่โดดเด่นในหมู่มหมู คือหมูป่าหนุ่มสองตัว ชื่อ **สโนว์บอลล์** และ **นาโปลีเยน** ซึ่งนายโจนส์ตั้งใจเลี้ยงไว้เพื่อขาย นาโปลีเยนเป็นหมูพันธุ์เบิร์กเชอร์ตัวใหญ่ มีรูปลักษณะที่ดูค่อนข้างดุร้าย และเป็นหมูเบิร์กเชอร์เพียงตัวเดียวในฟาร์มนี้ เขาไม่ใช่นักพูด แต่ก็ขึ้นชื่อว่าเอาแต่ใจตัวเองไม่เบา ส่วนสโนว์บอลล์ เป็นหมูที่ร่าเริงกว่านาโปลีเยน พูดเร็วและมีความคิดสร้างสรรค์ แต่อุปนิสัยก็ไม่ใช่ว่าจะมีความแน่นอนสักเหมือนนาโปลีเยน หมูตัวผู้ที่เหลือส่วนแต่ถูกเลี้ยงไว้เป็นอาหาร ตัวที่เป็นที่รู้จักที่สุดคือหมูอ้วนร่างเล็กชื่อ **สควิลเลอร์** ผู้มีแก้มกลมขยุ้ย นัยน์ตาเป็นประกายวิบวับ คล่องแคล่วว่องไว และมีเสียงแหลมเล็ก สควิลเลอร์เป็นหมูที่ฉลาดในการพูดจา เวลาที่ต้องถกเถียงเรื่องยากๆ กับใคร เขาก็จะมีวิธีการหลบเลี่ยงไปมา พร้อมกับ กวาดแกว่งหาง ซึ่งกลับกลายเป็นว่าน่าเชื่อถือไปได้ สัตว์อื่นๆ พุดถึงสควิลเลอร์ว่า เขาสามารถพูดทำให้ผู้อื่นเชื่อว่าเป็นชาวไร่ได้

These three had elaborated old Major's teachings into a complete system of thought, to which they gave the name of Animalism. Several nights a week, after Mr. Jones was asleep, they held secret meetings in the barn and expounded the principles of Animalism to the others. At the beginning they met with much stupidity and apathy. Some of the animals talked of the duty of loyalty to Mr. Jones, whom they referred to as "Master," or made elementary remarks such as "Mr. Jones feeds us. If he were gone, we should starve to death." Others asked such questions as "Why should we care what happens after we are dead?" or "If this Rebellion is to happen anyway, what difference does it make whether we work for it or not?", and the pigs had great difficulty in making them see that this was contrary to the spirit of Animalism. The stupidest questions of all were asked by Mollie, the white mare. The very first question she asked Snowball was: "Will there still be sugar after the Rebellion?"

หมูทั้งสามตัวได้จัดตกแต่งคำสอนของเฒ่าเมเจอร์ จนมันกลายเป็นระบบความคิดที่สมบูรณ์แบบ แล้วตั้งชื่อให้ว่า "สัตวนิยม" สัปดาห์ละหลายคืนหลังจากนายโจนส์หลับไปแล้ว พวกเขามาประชุมลับกันในโรงนา เพื่ออธิบายหลักของ "สัตวนิยม" ให้เป็นที่เข้าใจ แรกๆ ทั้งสามต้องรับมือกับความทิ่มทิ่มและเฉื่อยชาอย่างมาก สัตว์บางตัวพูดถึงหน้าที่ของความซื่อสัตย์ต่อนายโจนส์ และเรียกเขาว่า "เจ้านาย" บ้างก็กล่าวข้อพิงใครครวญพึมพำ เช่นว่า "นายโจนส์ให้อาหารเรากิน ถ้าไม่มีเขาเราก็

ต้องอดตายเท่านั้นเอง” บางตัวถามคำถามเช่นว่า “ทำไมเราต้องสนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากเราตายไปแล้ว” หรือ “ถ้าการปฏิวัตินี้จะต้องเกิดขึ้น อยู่แล้ว จะแตกต่างอะไร ว่าจะเราจะเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นหรือไม่ ” แล้วพวกหมูก็ต้องเหน็ดเหนื่อยเป็นอันมาก ที่จะทำให้สัตว์พวกนั้นเข้าใจว่า การคิดเช่นนั้นขัดแย้งอย่างยิ่งต่อจิตวิญญาณของความเป็นสัตว์นิยม คำถามที่เบาปัญญาที่สุดมาจากแม่ม้าขาว มอลลี่ คำถามแรกที่หล่อนถามสโนว์บอลคือ “หลังการปฏิวัติ จะยังมีน้ำตาลให้กินหรือเปล่าจ๊ะ”

“No,” said Snowball firmly. “We have no means of making sugar on this farm. Besides, you do not need sugar. You will have all the oats and hay you want.”

“And shall I still be allowed to wear ribbons in my mane?” asked Mollie.

“Comrade,” said Snowball, “those ribbons that you are so devoted to are the badge of slavery. Can you not understand that liberty is worth more than ribbons?”

“ไม่มีหรอก” สโนว์บอลตอบเสียงหนัก “เราไม่มีเครื่องทำน้ำตาลที่ฟาร์มนี้แล้วเธอก็ไม่ต้องกินน้ำตาลด้วย เธอจะมีข้าวโอ๊ตกับหญ้าแห้งมากเท่าที่เธอต้องการเสียวละ”

“แล้วฉันจะยังผูกริบบิ้นที่ขนแผงคอได้หรือเปล่า” มอลลี่ถาม

“สหาย” สโนว์บอลว่า “ริบบิ้นที่เธอหลงใหลเหลือเกินนั้นเป็นเครื่องหมายของความเป็นทาส เธอไม่เข้าใจหรือว่าเสรีภาพมีค่ายิ่งกว่าริบบิ้นมากนัก”

Mollie agreed, but she did not sound very convinced.

The pigs had an even harder struggle to counteract the lies put about by Moses, the tame raven. Moses, who was Mr. Jones's especial pet, was a spy and a tale-bearer, but he was also a clever talker. He claimed to know of the existence of a mysterious country called Sugarcandy Mountain, to which all animals went when they died. It was situated somewhere up in the sky, a little distance beyond the clouds, Moses said. In Sugarcandy Mountain it was Sunday seven days a week, clover was in season all the year round, and lump sugar and linseed cake grew on the hedges. The animals hated Moses because he told tales and did no work, but some of them believed in Sugarcandy Mountain, and the pigs had to argue very hard to persuade them that there was no such place.

มอลลี่ยอมเห็นพ้องด้วย แต่ท่าทีของหล่อนดูคล้ายจะไม่มั่นใจเท่าไรนัก

พวกหมูยังเหนื่อยยากมากขึ้น เมื่อต้องโต้แย้งหักล้างคำโกหกที่เจ้ากาโมเสสเที่ยวบอกออกไป โมเสสซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงพิเศษของนายโจนส์ ทำตัวเป็นสายลับและนักเล่านิทาน แดมยังมีวิธีพูดที่ฉลาดอีกด้วย เขาอ้างตัวว่ารู้จักเมืองลึกลับที่ชื่อว่า ชูการ์แคนดี้เมานเทน หรือ “ภูเขาลูกกวาดน้ำตาล” ซึ่งสัตว์ทุกตัวจะได้ไปอยู่เมื่อตายแล้ว โมเสสพูดว่าเมืองพิเศษนี้ตั้งอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่งบนท้องฟ้า ไกลเลยก่อนเมฆไปเล็กน้อย ที่ภูเขาลูกกวาดน้ำตาลนี้ ทั้งเจ็ดวันในสัปดาห์เป็นวันอาทิตย์ ถั่วโคลเวอร์เจริญงอกงามตลอดทั้งปี มีน้ำตาลก้อนและเค้กถั่ว ออกผลงอกงามอยู่ตามรั้ว ที่จริงพวกสัตว์เกลียดโมเสส ที่เอาแต่เล่านิทานและไม่ต้องทำงานใดๆ แต่บางส่วนก็หลงเชื่อเรื่อง “ภูเขาลูกกวาดน้ำตาล” จนพวกหมูต้องเหนื่อยหนักที่จะโต้แย้งให้เป็นที่เชื่อวาทที่แบบนั้นไม่มีอยู่จริง

Their most faithful disciples were the two cart-horses, Boxer and Clover. These two had great difficulty in thinking anything out for themselves, but having once accepted the pigs as their teachers, they absorbed everything that they were told, and passed it on to the other animals by simple arguments. They were unfailing in their attendance at the secret meetings in the barn, and led the singing of Beasts of England, with which the meetings always ended.

สาวกผู้ซื่อสัตย์ที่สุดของพวกหมู คือ บ็อกเซอร์ กับโคลเวอร์ ม้าลากรดทั้งสองนั่นเอง ม้าคู่นี้มีความยากลำบากที่จะคิดอะไรได้เอง แต่เมื่อตกลงใจยอมรับพวกหมูๆ เป็นครูแล้ว พวกเขาก็ตีพิมพ์รับเอาทุกสิ่งที่ได้รับบอกเล่าแล้วถ่ายทอดไปยังสัตว์อื่นๆ ด้วยคำพูดซื่อๆ เรียบง่าย ทั้งคู่มาร่วมประชุมลับในโรงนาไม่เคยขาด และยังเป็นต้นเสียงร้องเพลง “เพลงสัตว์แห่งอังกฤษ” ที่มักจะถูกร้องปิดท้ายการประชุมทุกครั้ง

Now, as it turned out, the Rebellion was achieved much earlier and more easily than anyone had expected. In past years Mr. Jones, although a hard master, had been a capable farmer, but of late he had fallen on evil days. He had become much disheartened after losing money in a lawsuit, and had taken to drinking more than was good for him. For whole days at a time he would lounge in his Windsor chair in the kitchen, reading the newspapers, drinking, and occasionally feeding Moses on crusts of bread soaked in beer. His men were idle and dishonest, the fields were full of weeds, the buildings wanted roofing, the hedges were neglected, and the animals were underfed.

มาถึงตอนนี้ ผลปรากฏว่าการปฏิวัติสำเร็จลงอย่างรวดเร็วและง่ายกว่าที่ใครๆ ได้คาดคิดไว้ นายโจนส์นั้น แม้จะเป็นเจ้านายผู้ไร้ความปราณี แต่ก็เป็ชชาวไร่ที่แข็งแรงอย่างยิ่ง แต่ว่าในระยะหลังๆ นี้ ความประพฤดิของเขากลับเสื่อมถอยลง เขากลายเป็นคนท้อแท้หลังจากที่ต้องเสียเงินไปกับการขึ้นศาล แล้วหันมาดื่มเหล้าจนไม่เป็นผลดีกับตนเอง เกือบตลอดทั้งวัน เขาจะนั่งเกียจคร้านอยู่บนเก้าอี้วินด์เซอร์

ในครัว อ่านหนังสือพิมพ์ ค่ำเหล่า และป้อนเศษขนมปังหุบเบียร์ให้เจ้ากาโมเสส พวกคนงานไม่ทำงาน และเริ่มไม่ซื่อตรง ในทุ่งรกไปด้วยวัชพืช ตึกอาคารต่างๆ เกิดหลังคาชำรุด รั้วถูกปล่อยให้ผุพังทรุดโทรม และพวกสัตว์ก็ถูกปล่อยให้ขาดอาหารไปตามๆ กัน

June came and the hay was almost ready for cutting. On Midsummer's Eve, which was a Saturday, Mr. Jones went into Willingdon and got so drunk at the Red Lion that he did not come back till midday on Sunday. The men had milked the cows in the early morning and then had gone out rabbiting, without bothering to feed the animals. When Mr. Jones got back he immediately went to sleep on the drawing-room sofa with the News of the World over his face, so that when evening came, the animals were still unfed. At last they could stand it no longer. One of the cows broke in the door of the store-shed with her horn and all the animals began to help themselves from the bins. It was just then that Mr. Jones woke up. The next moment he and his four men were in the store-shed with whips in their hands, lashing out in all directions. This was more than the hungry animals could bear. With one accord, though nothing of the kind had been planned beforehand, they flung themselves upon their tormentors. Jones and his men suddenly found themselves being butted and kicked from all sides. The situation was quite out of their control. They had never seen animals behave like this before, and this sudden uprising of creatures whom they were used to thrashing and maltreating just as they chose, frightened them almost out of their wits. After only a moment or two they gave up trying to defend themselves and took to their heels. A minute later all five of them were in full flight down the cart-track that led to the main road, with the animals pursuing them in triumph.

ล่วงเข้าเดือนมิถุนายน และก็ใกล้ถึงเวลาตัดหญ้าเฮย์สำหรับเลี้ยงสัตว์แล้ว... วันเสาร์ก่อนวันกลางฤดูร้อน นายโจนส์เข้าเมืองวิลลิงดอน แล้วมาแวะอยู่ที่บาร์เรด ไลออน ไม่ได้กลับบ้านจนถึงวันอาทิตย์รุ่งขึ้น พวกคนงานรีดนมวัวกันแต่เช้าแล้ว พวกมันออกไปล่ากระต่ายโดยไม่สนใจจะให้อาหารแก่พวกสัตว์ เมื่อนายโจนส์กลับถึงบ้านก็ตรงดิ่งไปนอนหลับบนโซฟาในห้องนั่งเล่น โดยมีหนังสือพิมพ์ข่าวยุโรปโลก กางปิดหน้า ดังนั้นพวกสัตว์จึงยังไม่มีอาหารตกถึงท้องจนถึงเย็นค่ำ ในที่สุดพวกมันก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป วัวตัวหนึ่งใช้เขาพังประตูยู้งอาหาร แล้วสัตว์อื่นๆ ก็กรูเข้าไปกินอาหารที่อยู่ในถัง พอดีกับที่นายโจนส์ตื่นขึ้น ชั่วอึดใจต่อมาเขากับคนงานสี่คน ก็ถือแส้เข้ามาที่ยู้ง แล้วฟาดออกไปรอบทิศ พวกสัตว์ที่กำลังหิวโหยทนไม่ไหว จึงพร้อมใจกันกรูเข้าไปสมนุษย์ที่กำลังหวาดแสร้ฟาดใส่พวกมันโดยมิได้คิดกันไว้ก่อน โจนส์กับพวกคนงานพบว่าพวกตน ถูกโขกขวิดและเตะจากรอบด้าน สถานการณ์เข้าขั้นเหนือการควบคุม พวกเขาไม่เคยเห็นพวกสัตว์เป็นแบบนี้มาก่อนเลย การแสดงพละอย่างฉับพลันของพวกสัตว์ซึ่งพวกเขาเคยเมิ่นยติ และทรมานด้วยวิธีต่างๆ ตามใจชอบทำให้พวกเขาตกใจกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ เพียงชั่วขณะเดียว ชายทั้งห้าก็เลิกปกป้องและกระโจนออกจากที่นั่น รั้วหนีสุดชีวิตไปตามทางรถม้าซึ่งตัดไปยังถนนใหญ่ โดยมีพวกสัตว์วิ่งไล่ตามอย่างผู้มีชัย

Mrs. Jones looked out of the bedroom window, saw what was happening, hurriedly flung a few possessions into a carpet bag, and slipped out of the farm by another way. Moses sprang off his perch and flapped after her, croaking loudly. Meanwhile the animals had chased Jones and his men out on to the road and slammed the five-barred gate behind them. And so, almost before they knew what was happening, the Rebellion had been successfully carried through: Jones was expelled, and the Manor Farm was theirs.

นางโจนส์ มองจากหน้าต่างห้องนอนเห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น รีบฉวยสมบัติใส่กระเป๋าเดินทาง แล้วหลบออกจากฟาร์มไปอีกทางหนึ่ง ส่วนเจ้ากาโมเสสผวาบินจากคอน แล้วกระพือปีกตามหลังนายหญิงไป พร้อมร้องกาๆ ดังลั่น ขณะเดียวกันนั้นพวกสัตว์ได้วิ่งไล่ นายโจนส์กับคนงานออกไปที่ถนน แล้วกระแทกประตูรั้วถูกรงห้าซี่ปิดโครมตามหลัง และนี่เอง พวกสัตว์ยังไม่ทันรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยซ้ำ การปฏิวัติก็สำเร็จเสร็จสิ้นลงแล้ว โจนส์สองตัวเมียถูกไล่ออกไป และฟาร์มแมนเนอร์ก็ตกเป็นของพวกมัน

For the first few minutes the animals could hardly believe in their good fortune. Their first act was to gallop in a body right round the boundaries of the farm, as though to make quite sure that no human being was hiding anywhere upon it; then they raced back to the farm buildings to wipe out the last traces of Jones's hated reign. The harness-room at the end of the stables was broken open; the bits, the nose-rings, the dog-chains, the cruel knives with which Mr. Jones had been used to castrate the pigs and lambs, were all flung down the well. The reins, the halters, the blinkers, the degrading nosebags, were thrown on to the rubbish fire which was burning in the yard. So were the whips. All the animals capered with joy when they saw the whips going up in flames. Snowball also threw on to the fire the ribbons with which the horses' manes and tails had usually been decorated on market days.

ในช่วงสองสามนาทีก่อนนั้นพวกสัตว์แทบไม่เชื่อในโชคคิของพวกตน สิ่งแรกที่ทำก็คือ พวกมันวิ่งเข้าไปอาคารต่างๆ รอบๆ เขตฟาร์ม เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีมนุษย์ซุกซ่อนอยู่ จากนั้นก็วิ่งแข่งกันกลับมายังโรงนาเพื่อกำจัดร่องรอยแห่งของการกดขี่ที่น่าชิงชังของพวกโจนส์ ที่เหลืออยู่ ประตูห้องเก็บเครื่องเทียมเครื่องจองจำตรงท้ายคอกม้าถูกพังทลาย พวกเดือย ห่วงร้อยจมูก โข่ล้ามสุนัขมีดโหดเหี้ยมขนาดต่างๆ ซึ่งนายโจนส์ใช้กรีดอัมตะหมูและแกะ ถูกทิ้งลงบ่อทั้งหมด สายบังเหียน เชือกล่าม แผ่นปิดตาม้า ถูอาหารห้อยคอที่ชวนให้รู้สึกน่าอับอาย ถูกโยนใส่กองไฟเผาขยะซึ่งกำลังลุกโชนอยู่ที่ลานบ้าน เช่นเดียวกับเส้หนังทุกเส้น สัตว์ทุกตัวพากันกระโดดโลดเต้นอย่างยินดีเมื่อเห็นกองเส้ที่ถูกเผาอยู่ในเปลวไฟ สโนว์บอลเองก็โยนแถบริบบิ้นซึ่งเคยใช้ประดับขนแผงคอและหางม้าในวันตลาดนัดเข้าไปในกองไฟด้วย

“Ribbons,” he said, “should be considered as clothes, which are the mark of a human being. All animals should go naked.”

When Boxer heard this he fetched the small straw hat which he wore in summer to keep the flies out of his ears, and flung it on to the fire with the rest.

“ริบบิ้นพวกนี้” เขาพูด “จะต้องถือว่าเป็นเสื้อผ้าซึ่งเป็นเครื่องหมายของมนุษย์ สัตว์ทั้งหลายจะต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้า”

บ็อกเซอร์ได้ยินดีดังนั้น ก็เหวี่ยงหมวกหญ้าสานใบเล็ก ที่เขาใช้สวมเพื่อกันแมลงเข้าหูในฤดูร้อนเข้ากองไฟตามไปกับของที่เหลือ

In a very little while the animals had destroyed everything that reminded them of Mr. Jones. Napoleon then led them back to the store-shed and served out a double ration of corn to everybody, with two biscuits for each dog. Then they sang Beasts of England from end to end seven times running, and after that they settled down for the night and slept as they had never slept before.

ในช่วงเวลาสั้นๆ พวกสัตว์ได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เตือนพวกเขาถึงนายโจนส์ แล้วไปเลียนก็นำพวกเขากลับไปยังขุ้งเก็บอาหาร และแจกข้าวโพดให้เป็นสัดส่วนถึงสองเท่า สำหรับพวกสุนัขก็ได้รับขนมปังกรอบแทน แล้วพากันร้องเพลงของสัตว์แห่งอังกฤษ ตั้งแต่ต้นจนจบติดต่อกันถึงเจ็ดรอบ หลังจากนั้นพวกเขาก็เข้านอนและนอนหลับสนิทอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย

But they woke at dawn as usual, and suddenly remembering the glorious thing that had happened, they all raced out into the pasture together. A little way down the pasture there was a knoll that commanded a view of most of the farm. The animals rushed to the top of it and gazed round them in the clear morning light. Yes, it was theirs—everything that they could see was theirs! In the ecstasy of that thought they gambolled round and round, they hurled themselves into the air in great leaps of excitement. They rolled in the dew, they cropped mouthfuls of the sweet summer grass, they kicked up clods of the black earth and snuffed its rich scent. Then they made a tour of inspection of the whole farm and surveyed with speechless admiration the ploughland, the hayfield, the orchard, the pool, the spinney. It was as though they had never seen these things before, and even now they could hardly believe that it was all their own.

แต่พวกเขาก็ตื่นกันแต่เช้าตรูตามความเคยชิน และทันทีที่นึกได้ถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่ พวกมันวิ่งแข่งกันออกไปยังทุ่งหญ้า เลยไกลออกไปเล็กน้อย มีโชคเนินสูงซึ่งมองเห็นพื้นที่ฟาร์มได้เกือบทั้งหมด พวกสัตว์วิ่งไปยังยอดเนิน แล้วกวาดมองออกไปรอบๆ ทามกลางแสงแดดสว่างสดใสยามเช้า ใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้เห็น ล้วนตกเป็นของพวกเขาแล้ว ด้วยความปิติยินดีกับความคตินั้น พวกเขากระโดดโลดเต้นไปรอบๆ กระโดดขึ้นกรีดเสียงร้องกลางอากาศด้วยความตื่นเต้น บ้างก็ทิ้งตัวลงกลิ้งเกลือกน้ำค้างบนพื้นหญ้า กัดกินหญ้าหวานของฤดูร้อนจนเต็มปากตะกุกดินดำขึ้นมาแล้วสูดดมกลิ่นที่หอมหวาน พวกเขาจัดขบวนเพื่อสำรวจตรวจตราตลอดทั้งฟาร์ม และยินดีจนพูดอะไรไม่ออกต่อผืนดินอันอุดม ทุ่งหญ้า สวนผลไม้ สระน้ำ และป่าละเมาะ มันดูแปลกตาราวกับว่าพวกเขาไม่เคยพบเห็นสิ่งเหล่านี้มาก่อนเลย และแม้มาถึงตอนนี้ พวกเขาก็ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้ตกเป็นของพวกเขาแล้ว

Then they filed back to the farm buildings and halted in silence outside the door of the farmhouse. That was theirs too, but they were frightened to go inside. After a moment, however, Snowball and Napoleon butted the door open with their shoulders and the animals entered in single file, walking with the utmost care for fear of disturbing anything. They tiptoed from room to room, afraid to speak above a whisper and gazing with a kind of awe at the unbelievable luxury, at the beds with their feather mattresses, the looking-glasses, the horsehair sofa, the Brussels carpet, the lithograph of Queen Victoria over the drawing-room mantelpiece.

แล้วพวกเขาก็เดินแถวกลับไปยังกลุ่มอาคาร และหยุดยืนนิ่งเงียบอยู่เบื้องนอกประตูหน้าตัวบ้าน บ้านนี้ที่ตกเป็นของพวกเขาด้วย แต่ว่าต่างก็ขยาดกลัวที่จะเข้าไปข้างใน อย่างไรก็ตาม อีกครู่หนึ่งต่อมา สโนว์บอลล์ กับ นโปเลียน ก็ใช้ไหล่กระแทกประตูให้เปิดออก แล้วพวกสัตว์ก็เดินแถวเรียงหนึ่งเข้าไปข้างใน ก้าวย่าง

อย่างระมัดระวังเต็มที่เพราะกลัวว่าจะไปทำให้สิ่งใดเสียหาย พวกเขาย่องด้วยปลายเท้าเข้าห้องนั้นออกห้องนี้ กลัวที่จะพูดกันดังกว่าเสียงกระซิบ และจ้องมองบรรดาสัตว์ที่เหลือเชื่ออย่างหวาดๆ เที่ยงนอนลาดปูด้วยที่นอนขนนก กระจกเงา โซฟาขนม้า พรมบรัสเซลล์ และภาพพิมพ์หินของพระราชินีวิกตอเรียบนหนึ่งในห้องนั่งเล่น

They were lust coming down the stairs when Mollie was discovered to be missing. Going back, the others found that she had remained behind in the best bedroom. She had taken a piece of blue ribbon from Mrs. Jones's dressing-table, and was holding it against her shoulder and admiring herself in the glass in a very foolish manner. The others reproached her sharply, and they went outside. Some hams hanging in the kitchen were taken out for burial, and the barrel of beer in the scullery was stove in with a kick from Boxer's hoof,—otherwise nothing in the house was touched. A unanimous resolution was passed on the spot that the farmhouse should be preserved as a museum. All were agreed that no animal must ever live there.

เมื่อพวกเขาลงบันไดมาที่ชั้นล่างจึงรู้ว่ามอลลีหายตัวไป พวกที่เดินย้อนกลับไปหา พบว่าหล่อนยังอยู่ในห้องนอนหลัก หล่อนได้หยิบริบบิ้นสีน้ำเงินมาจากโต๊ะแต่งตัวของนางโจนส์ ทาบมันกับบา แล้วชื่นชมกับภาพในกระจกของตนเองด้วยท่าทางที่ไร้ปัญญา สัตว์อื่นๆ คำว่าหล่อนอย่างเผ็ดร้อนก่อนจะออกจากห้องไป เนื้อหมูเค็มที่ถูกแขวนอยู่ในครัวถูกนำออกไปฝังดิน และถึงเบียร์ตรงท้ายห้องครัวก็เกิดรู้ว่าใหญ่เพราะ โคนกิบของบ็อกเซอร์เตะเข้าให้ นอกเหนือ จากนี้ก็ไม่มียังสิ่งอื่นใดในบ้านถูกแตะต้องอีก มีการลงมติเป็นเอกฉันท์กันในทันทีว่าบ้านหลังนี้ควรถูกเก็บรักษาไว้เป็นพิพิธภัณฑสถาน สัตว์ทุกตัวตกลงกันว่า จะไม่มีสัตว์ตัวใดพักอาศัยในบ้านหลังนี้อีกเด็ดขาด

The animals had their breakfast, and then Snowball and Napoleon called them together again.

“Comrades,” said Snowball, “it is half-past six and we have a long day before us. Today we begin the hay harvest. But there is another matter that must be attended to first.”

สัตว์ทั้งหลายพากันกินอาหารเช้า แล้ว สโนว์บอลล์ กับ นโปเลียน ก็เรียกประชุมอีกครั้ง

“สหายทั้งหลาย” สโนว์บอลพูด “ขณะนี้เป็นเวลาหกโมงครึ่งแล้ว และเรามีงานที่จะต้องทำกันอีกมาก วันนี้เราจะลงมือเกี่ยวหญ้าแฮย์กัน แต่ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่จะต้องจัดการก่อน”

The pigs now revealed that during the past three months they had taught themselves to read and write from an old spelling book which had belonged to Mr. Jones's children and which had been thrown on the rubbish heap. Napoleon sent for pots of black and white paint and led the way down to the five-barred gate that gave on to the main road. Then Snowball (for it was Snowball who was best at writing) took a brush between the two knuckles of his trotter, painted out MANOR FARM from the top bar of the gate and in its place painted ANIMAL FARM. This was to be the name of the farm from now onwards.

หมูทั้งสามได้บอกให้รู้กัน ว่าในช่วงเวลาสามเดือนที่ผ่านมา พวกเขาได้หัดอ่านเขียนด้วยตนเอง จากหนังสือสะกดคำเก่าๆ ของลูกๆ ของนายโจนส์ ซึ่งถูกโยนทิ้งไว้ในกองขยะ นโปเลียนเรียกหาถังใส่สีสีดำกับสีขาว เมื่อได้แล้วก็เดินนำไปยังประตูรั้วเหล็กห้าซี่ ซึ่งอยู่ติดกับถนนใหญ่ แล้วสโนว์บอล (ซึ่งชื่อ สโนว์บอลล์ก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นเลิศในการเขียน) ก็สืบแปรงทาสีไว้ในระหว่างนิ้วกีบเท้า ลากแปรงทาสีทับปิดคำว่า แมเนอร์ฟาร์ม บนไม้แผ่นบนสุดของรั้ว แล้วเขียนคำว่า แอนิมอลฟาร์ม ลงไปแทน จากนั้นไป นี้จะเป็นชื่อของฟาร์มนี้

After this they went back to the farm buildings, where Snowball and Napoleon sent for a ladder which they caused to be set against the end wall of the big barn. They explained that by their studies of the past three months the pigs had succeeded in reducing the principles of Animalism to Seven Commandments. These Seven Commandments would now be inscribed on the wall; they would form an unalterable law by which all the animals on Animal Farm must live for ever after. With some difficulty (for it is not easy for a pig to balance himself on a ladder) Snowball climbed up and set to work, with Squealer a few rungs below him holding the paint-pot. The Commandments were written on the tarred wall in great white letters that could be read thirty yards away. They ran thus:

จากนั้นพวกสัตว์ก็ไปที่กลุ่มอาคารโรงนา ซึ่ง สโนว์บอลล์ กับ นโปเลียนสั่งให้จัดหามาไว้แล้วให้พวกเข้ากับผนังด้านหลังโรงนาใหญ่ ซึ่งแจ้งว่า จากการศึกษาดูตลอดสามเดือนที่ผ่านมา พวกหมูได้ประสบความสำเร็จในการสรุปหลักการสัตวนิยมออกมาเป็นบัญญัติเจ็ดประการ บัญญัติทั้งเจ็ดจะถูกจารึกไว้บนแผ่นผนังนี้ มันจะเป็นกฎที่ไม่อาจแปรเปลี่ยน ซึ่งสัตว์ทุกตัวในแอนิมอลฟาร์มจะต้องยึดถือตลอดไป แม้จะมีความความยากลำบากอยู่บ้าง (เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่หมูจะทรงตัวอยู่บน

ชั้นบันได) สโนว์บอล ก็ปีนขึ้นไปแล้วเริ่มทำงาน โดยที่สควิลเลอร์ ถือถึงสี่ให้อยู่บนบันไดชั้นที่ต่ำลงไปเล็กน้อย กฎบัญญัติ ถูกเขียนลงบนผนังซึ่งทาน้ำมันดินไว้ด้วยตัวอักษรสีขาวใหญ่โตที่อ่านได้ในระยะสามสิบหลา กฎบัญญัตินั้นคือ

THE SEVEN COMMANDMENTS

1. Whatever goes upon two legs is an enemy.
2. Whatever goes upon four legs, or has wings, is a friend.
3. No animal shall wear clothes.
4. No animal shall sleep in a bed.
5. No animal shall drink alcohol.
6. No animal shall kill any other animal.
7. All animals are equal.

บัญญัติเจ็ดประการ

1. อะไรก็ตามที่เดินด้วยสองขาคือศัตรู
2. อะไรก็ตามที่เดินสี่เท้าหรือมีปีก ล้วนเป็นสหาย
3. สัตว์ต้องไม่สวมเสื้อผ้า
4. สัตว์ต้องไม่นอนเตียง
5. สัตว์ต้องไม่ดื่มของมึนเมา
6. สัตว์ต้องไม่ฆ่าสัตว์อื่น
7. สัตว์ทุกตัวล้วนเท่าเทียมกัน

It was very neatly written, and except that “friend” was written “freind” and one of the “S’s” was the wrong way round, the spelling was correct all the way through. Snowball read it aloud for the benefit of the others. All the animals nodded in complete agreement, and the cleverer ones at once began to learn the Commandments by heart.

ทุกคำถูกเขียนอย่างประณีตที่สุด ยกเว้นเพียงคำว่า สหาย ที่สะกดผิดเป็นสยหา กับตัวอักษร S ตัวหนึ่งก็หันกลับทาง มีการแก้ไขตัวสะกดใหม่ สโนว์บอลอ่านดังๆ ให้ได้ยินทั่วกัน แล้วพวกสัตว์ที่ฉลาดก็เริ่มท่องจำบทบัญญัติในทันที

“Now, comrades,” cried Snowball, throwing down the paint-brush, “to the hayfield! Let us make it a point of honour to get in the harvest more quickly than Jones and his men could do.”

“เอาละ สหาย” สโนว์บอลโยนแปรงทาสีลงมา พลังร้องเสียงดัง “ไปที่ทุ่งหญ้ากันเถอะ มาช่วยกันสร้างเกียรติประวัติว่า เราเกี่ยวหญ้าได้เร็วกว่าที่พวกโจนส์กับคนงานเคยทำได้”

But at this moment the three cows, who had seemed uneasy for some time past, set up a loud lowing. They had not been milked for twenty-four hours, and their udders were almost bursting. After a little thought, the pigs sent for buckets and milked the cows fairly successfully, their trotters being well adapted to this task. Soon there were five buckets of frothing creamy milk at which many of the animals looked with considerable interest.

แต่ว่า ณ เวลานั้น โคสามตัวซึ่งดูอึดอัดกระสับกระส่ายมาสักครู่หนึ่งแล้ว ก็ร้องเสียงดังต่ำๆ ขึ้น พวกมันไม่ได้ถูกรีดนมมายี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว เต้านมจึงคัดแทบจะระเบิดออก พวกหมูกรุ่นคิดเล็กน้อย แล้วก็บอกให้ใครไปเอาถังมาหลายๆ ใบ แล้วรีดนมวัวจนได้ผลสำเร็จคือพอสมควร เท้าของพวกมันปรับเข้ากับงานนี้ได้ดีทีเดียว ไม่ช้าก็ได้น้ำมันที่อุดมด้วยฟองครีมเต็มถังห้าใบ โดยที่สัตว์ทั้งหลายพากันยื่นมองด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

“What is going to happen to all that milk?” said someone.

“Jones used sometimes to mix some of it in our mash,” said one of the hens.

“Never mind the milk, comrades!” cried Napoleon, placing himself in front of the buckets. “That will be attended to. The harvest is more important. Comrade Snowball will lead the way. I shall follow in a few minutes. Forward, comrades! The hay is waiting.”

“แล้วจะเอานมไปทำอะไรหรือ” มีเสียงถาม

“บางทีโจนส์ก็เอามาคลุกอาหารให้เรากินกันบ้าง” แม่ไก่ตัวหนึ่งตอบ

“สหายไม่ต้องสนใจเรื่องนมหรอก” นโปเลียนร้องบอก พลังก้าวไปยืนหน้าถังนม “เราจะคิดเรื่องนี้กันต่อไป เรื่องเกี่ยวหญ้าสำคัญกว่า สหายสโนว์บอลจะนำทางไป แล้วฉันจะตามไปสมทบ เดินหน้าเถอะ สหาย หญ้าเฮย์กำลังรอให้เก็บเกี่ยว”

So the animals trooped down to the hayfield to begin the harvest, and when they came back in the evening it was noticed that the milk had disappeared.

ดังนั้นพวกสัตว์จึงเดินหน้าไปยังทุ่งหญ้าเฮย์เพื่อลงมือเก็บเกี่ยว และเมื่อกลับมาในเวลาเย็นคำก็สังเกตเห็นว่า นมได้หายไปแล้ว.....